

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 4 (52) • 23 ianuarie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne ferim de orbirea duhovnicească

Cuviosul Bonifatie de la Teofania

„**C**ine își dă seama de orbirea sa duhovnicească încetează a mai nădăjdui în sine și în dreptatea sa și, asemenea Prorocului David, strigă: «Doamne! Deschide ochii mei și voi pricepe minunile din legea Ta» (Psalmul 118, 18).”

Viața duhovnicească

Ce este „pedagogia” sau „iconomia” lui Dumnezeu

Pr. Florin Georgescu,
Preot misionar de caritate la Spitalul Sfântul Spiridon Iași

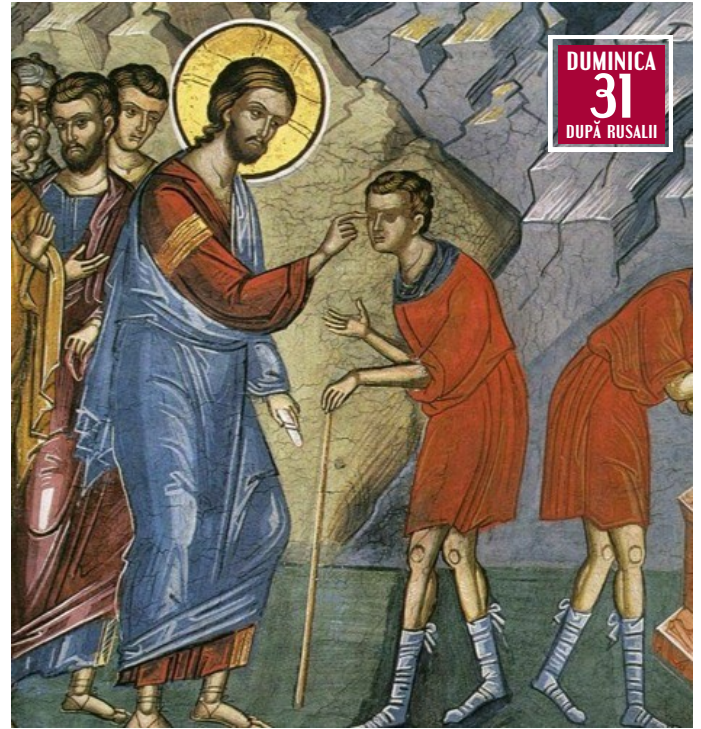
Suferința, în istoria mântuirii își face apariția odată cu păcatul adamic (n. *păcatul săvârșit de Adam*), iar efectele ei se văd până astăzi, ca o cauză, în special, a păcatului, a îndepărtării de Dumnezeu. Ștergerea păcatului strămoșesc nu este suficientă pentru ca omul să devină desăvârșit. Din acest motiv, el trebuie să tindă spre sfințenie. Dacă omul nu voiește să asculte de Dumnezeu și să-I slujească, El, prin mustrare, voiește întoarcerea acestuia pe cale sfințeniei. Suferința umană devine, astfel, o expresie a legăturii cu Creatorul, în toate religiile lumii. **Purtarea de grijă a lui Dumnezeu se face fără să se încalce libertatea omului**, atunci când face parte din interiorul acestuia și nu stă împotriva lui Dumnezeu. Prin diversele greutăți ce vin asupra omului, acesta poate avea un sentiment tragic de tristețe, deznădejde sau dacă este ancorat în Hristos, să biruie aceste încercări cu stare de smerenie și răbdare, în așteptarea bunătăților viitoa-

re. Cheia ieșirii de sub suferință și durere o oferă Biserica, ce deschide calea spre desăvârșire, prin Iisus Hristos Mântuitorul, care este Capul ei.

„Pedagogia” sau „iconomia” divină, pe drumul desăvârșirii, se arată prin **necazurile și suferințele** ce apar uneori, dar și prin **darurile și binecuvântările**, pe care le primim în viața noastră. Dumnezeu lucrează la mântuirea omului pe două căi: Pronia și Judecata. Asprimea și bunățatea reprezintă două căi diferite, dar convergente în scopul final, mântuirea. Cel ce pătimeste primește, astfel, mângâierea și boala, ușurarea și suferința, încercarea și vindecarea, durerea și tratamentul. Toată această pedagogie constă în modificarea stării celui ce păcătuiește. Perioadele în care purtarea de grijă a lui Dumnezeu alternează cu starea de lipsă a lui constituie un mod în care se arată iubirea lui Dumnezeu față de om. Această acțiune a pedagogiei divine se face voluntar, permanent, individual sau une-

ori universal ca manifestare a iubirii divine.

Prin propria lui voință, omul răspunde încercărilor, iar după izbândă, reintră în comuniunea cu Dumnezeu. **Atât suferințele, cât și bolile vin asupra noastră din îngăduința lui Dumnezeu și trebuie să le primim cu rugăciune și mulțumire**, ca pe o binecuvântare, cu răbdare și fără cârtire. Către mântuire, Dumnezeu ne conduce pe două căi: prima cea a Providenței, dar și prin Judecată. Pedagogia divină ne aduce unul din cele mai mari daruri ale înțelepciunii dumnezeiești. Suferința este adusă în creație cu scop purificator, ca o cale a smereniei, rugăciunii, a postului și a răbdării. Ea dispare atunci când este înțeleasă și se cere ajutorul divin. Mântuitorul Hristos, prin patima Lui, aduce mângâiere și nădejdea Învierii, prin urmare bucuria de a purta Crucea suferinței, poate conduce la sfințenie și la comuniunea cu iubirea veșnică.

Păcatele îl înnegresc într-atât de tare pe om, încât îl fac precum smoala. Prin faptele tale te poți mântui, dar tot prin ele te poți îngropa în iad.

SF. LAURENȚIE DE CERNIGOV

Părintele Teofil Părăian: Despre rugăciune (III)

Cât trebuie să se roage omul că să-l miluiască Dumnezeu?

M-am întrebat și eu: de câte ori trebuie să zică cineva „Doamne miluiește-mă” că să-l miluiască Dumnezeu? Și m-am gândit la fiul risipitor. **Fiul risipitor** când s-a întors și-a făcut întâi o socoteală: „Mă voi duce la tatăl meu și voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta, nu sunt vrednic să mă numesc fiul tău, primește-mă ca pe unul din slujitorii tăi”. Și când s-a apropiat de casă, tatăl l-a văzut de departe și a alergat înaintea lui și a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat. Deci nu l-a pus în studiu, să zică: să vedem ce face acum când se întoarce, să vedem ce zice. Nu l-a pus în studiu pentru că nu era cercetător științific, ci era tată, și inima de tată îl înghesuia să-l primească. Noi credem că Dumnezeu e Tatăl nostru. Când l-a primit a început să zică: „Tată, am greșit la cer și înaintea ta nu sunt vrednic să mă numesc fiul tău”. Nu a mai zis și „primește-mă ca pe unul din slujitorii tăi”, cum își făcuse el socoteala. Și tatăl sau nu a zis: zi de vreo sută de mii de ori așa, ca apoi te iert. Deci noi trebuie să avem încredințarea că Dumnezeu ne miluiește. Dar zicem „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” de atâtea ori de câte putem să zicem, deși nu cred că la sfârșitul vieții va zice Dumnezeu către mine: tu mai puteai să zici de un milion de ori și nu ai zis. Nu cred lucrul acesta pentru că aceasta e o metodă de îmbunătățire sufletească, nu o metodă de a cere milă lui Dumnezeu, în înțelesul că numai atunci ți-o da Dumnezeu dacă ai zis de nu știu câte ori. Important e să avem încredințarea în milă lui Dumnezeu; dar noi cerem milă lui Dumnezeu că să ne putem observa pe noi înșine. E o metodă de îmbunătățire, de a ține legătura cu Dumnezeu și de a ne curăți sufletul.

Cea mai la îndemână nevointă a călugărului și a mireanului deopotrivă, este rugăciunea de toată vremea și privegherea. Nu trebuie să se silească nimeni să facă performanțe de priveghere. Priveghere să faci în înțelesul de a nu fi impresurat de gânduri rele, să ai întotdeauna o trezvie, să fii întotdeauna treaz când trebuie să faci ceva.

E scris undeva în Pateric: „**Călugărul care se roagă numai când se roagă, acela nicidecum nu se roagă**”. Deci nu se roagă când se roagă după un program, ci toată viața trebuie să fie o rugăciune, acel „Rugați-vă neîncetat” (I Tesaloniceni 5,17) despre care știm că l-a zis Sfântul Apostol Pavel ca îndemn.

Un părinte duhovnicesc din Mănăstirea Agapia îi îndemna pe oameni să se

roage neîncetat și le spunea să se roage chiar și când merg să facă un păcat, pentru că poate chiar faptul că te angajezi în rugăciune cu stăruință să te ajute să-ți schimbi gândul și să nu mai păcătuiești.

De ce trebuie să citim rugăciunile? Nu ar trebui să vorbim cu Dumnezeu cu gândurile noastre așa cum sunt ele?

Păi încercați să vorbiți cu Dumnezeu cu gândurile voastre și o să vedeți că nu le veți putea ridică la măsurile la care sunt rugăciunile pe care le citim. **În ce măsură mă pot identifica cu niște rugăciuni care au fost compuse de alții?** În măsură în care câștigi și tu sentimentele altora.

Eu, de exemplu, „Domnul este păstorul meu” - Psalmul 22 - v-am spus, socotesc că e o rugăciune ca și când aș fi făcut-o eu. Sunt altele cu care nu mă potrivesc foarte bine, dar în orice caz noi putem să ne cercetăm sentimentele și să ni le îndreptăm, să ni le apropiem de ceea ce aduc în noi ideile respective.

Evagrie Ponticul spune că rugăciunea este „vorbirea minții cu Dumnezeu”, nu este repetarea mecanică a unei formule de rugăciune.

Când recităm rugăciuni nu ne rugăm, ne rugăm atunci când ceea ce spunem simțim, când ceea ce spunem ne împriem. Cine este în sfera recitărilor nu se roagă, ci doar spune rugăciuni, iar cel care vorbește cu Dumnezeu prin cuvintele rugăciunii, acela se roagă. Întâi este rugăciunea cu cuvântul, rugăciunea gurii, apoi vine rugăciunea minții, când cele ce le rostim cu gura le înțelegem și cu mintea, rugăciunea minții putând fi detașată de rugăciunea gurii, fiind mai înaintată decât rugăciunea gurii, rămâne la nivelul gândului, dar la nivelul gândului prin cuvinte, pentru că rugăciunea este prin cuvinte chiar când nu spunem cuvinte cu gură, spunem cuvinte cu gândul, tot cuvintele pe care le-am putea spune și cu cuvântul vorbit. Și există o rugăciune a inimii care este rugăciunea deplină, rugăciunea în care nu se roagă numai gura, nu se roagă numai mintea, ci se roagă și inima, adică omul întreg se roagă, la idei adăugând și simțirea. Aceasta este de fapt rugăciunea inimii când inima se roagă împreună cu mintea, când între inimă și minte se face o legătură în așa fel încât omul întreg se roagă, adăugând la ideile sentimente.

Rugăciunea intră mai adânc decât intră cuvântul vorbit, intră mai adânc în suflet decât intră gândurile obișnuite.

Cum sporești în relația ta cu Dumnezeu prin rugăciunea din

biserică și cum sporești în relația cu Dumnezeu prin rugăciunea făcută acasă? Care este diferența dintre ele și care este echilibrul dintre ele?

Dragă, într-un fel nu este nici o diferență, pentru că tot rugăciune e și acasă și la biserică! Ceea ce faci în biserică, faci organizat și împreună cu alții, faci într-un loc consacrat, într-un loc sfințit anume pentru Dumnezeu. Se recomandă ca atunci când e slujbă la biserică și când poți fi la biserică, să fii la slujbă, pentru că pentru rugăciunea particulară găsești și altă vreme, când nu este slujbă la biserică. Mă gândesc în special la Sfânta Liturghie.

Cea mai mare jertfă și rugăciune posibilă pe pământ este Sfânta Liturghie. Nu locul, ci calitatea rugăciunii este ceea ce se caută.

Părinte, dacă pentru un motiv neprevăzut întârziem seara încât nu ne putem face canonul obișnuit de rugăciune până la ora la care ne culcăm de obicei, ce trebuie să facem?

Să vă culcați! Roadele fiecărui fel de rugăciune sunt roadele pricinii care au determinat-o. **Sfântul Isaac Sirul** spune că: „Rugăciunea este o bucurie care înalță mulțumire”. Deci ce este rugăciunea, între altele? „O bucurie care înalță mulțumire.” Rugăciunea este cuvântul omului către Dumnezeu. Taina rugăciunii este să te rogi în taină.

Puteți citi toate cărțile din lumea asta despre rugăciune, mai mult decât faptul de a te angaja nu-i nimic. Dumnezeu se descoperă nu tehnicii, nu faptului că faci închinăciuni sau că stai în genunchi sau că stai în picioare, nu faptului că pui degetul într-un loc pe inimă și privești spre inimă. Astea sunt numai niște lucruri prin care se angajează omul simplu ca să se poată concentra mai bine. Dar în realitate, lucrurile astea n-au nici o valoare pentru viața lăuntrică, pentru viața sufletească interioară. Important este să iei aminte la gânduri, important este să te simți în legătură cu Domnul Hristos, să știi că mântuirea vine prin Mântuitor, nu de la tine, să ocolești gândurile cele rele prin așezarea aceasta de rugăciune, prin deprinderea aceasta de rugăciune.

Tată, Dumnezeu să-l odihnească, tot ne spunea că un cioban nu știa nici o rugăciune. Da' sărea el peste o botă și zicea: „Una mie, Doamne, una Ție, Doamne”. Asta i-o fost toată viața lui religioasă.